

mangfoldighed af problemer, og hvor kommunerne skal lave byfornyelsesprogrammer og handlingsplaner, føres ud i livet, drukner byfornyelsen i store forkromede planer og bureaukrati.

Der er brug for at gå den anden vej. Byfornyelseslovgivningen skal gøres enklere og mere ukompliceret. Der skal altså være mulighed for, at initiativet til byfornyelse kommer nedefra, fra ejere og lejere, og ikke mere eller mindre pålægges fra centralt hold. Jeg har noteret mig, at det er et synspunkt, som også Kommunernes Landsforening deler.

Inden det nu alt sammen bliver negativt, vil jeg skynde mig at sige, at jeg skam også har roser at uddele til ministeren. I forbindelse med den finanslovaftale, som Det Konservative Folkeparti har indgået med regeringen, fik vi jo gjort ordningen omkring privat byfornyelse til en permanent ordning. Det vil jeg gerne kvittere for. Vi betragter den private byfornyelse som et vigtigt supplement til den offentlige byfornyelse. Derfor kan vi naturligvis kun være tilfredse med, at ordningen nu er gjort permanent.

Alligevel vil jeg ikke undlade at sige – det kan jeg også godt tillade mig at sige, for boligministeren ved det allerede – at Det Konservative Folkeparti gerne ville være gået længere. Vi ville gerne have gjort reglerne, for så vidt angår den private udlejningssektor, mere lempelige, så vi kunne sikre, at reglerne omkring muligheden for privat byfornyelse også blev effektivt udnyttet i virkelighedens verden.

Jeg synes også, der er grund til at rose ministeren for at udvise det mod, som det er at tage fat på hele diskussionen om omkostningerne ved byfornyelse kontra omkostningerne ved nybyggeri. I Det Konservative Folkeparti har vi den grundlæggende opfattelse, at medmindre der er tale om fredede og bevaringsværdige bygninger, bør det være soleklart indlysende, at der ikke skal byfornys, hvis udgiften hertil vil overstige udgiften for nybyggeri. Så må man overveje andre løsninger, og her kan nedrivning kombineret med opførelse af nybyggeri være en løsning.

Der er brug for en drøftelse af, hvilke økonomiske styringsredskaber vi kan indføre. I redøgørelsen peges på nogle muligheder; der kan peges på andre. Eksempelvis kunne man jo trods de problemer, der ville være herved – det erkender jeg – indføre en form for rammebeløb, der vel at mærke tager højde for geografiske forhold og andre forhold, der bevirker forskelle i prisniveau.

Det kunne også tænkes, at man i lovgivningen kunne indlægge incitament til, at man ved det enkelte byfornyelsesprojekt ikke altid vælger den totale løsning, men måske nøjes med mindre, det nødvendige, og derved nedbringer udgiften.

Der kan være mange andre løsningsmodeller, og Det Konservative Folkeparti deltager naturligvis gerne i drøftelserne herom, og det forudser vi kommer.

Det burde nu være indlysende, at det råd, jeg på vegne af Det Konservative Folkeparti skal give til boligministeren, er, at når man nu skal udarbejde et lovforslag, skal man sænke cigarføringen en smule. Glem de store forkromede løsninger, koncentrer indsatsen om at gøre de gældende regler mere enkle, mere overskuelige, således at vi får en effektiv udnyttelse af de gældende regler!

Jeg har indtil nu taget boligministerens debatoplæg som udtryk for meget langsigtede visioner. Det tror jeg også det i en årrække endnu skal fortsætte med at være.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det Konservative Folkeparti er vel ikke på vej ud af dansk boligpolitik i helt samme tempo som partiet Venstre, men lidt i den retning måske nok alligevel.

Jeg hørte på et tidligere tidspunkt – det var under spørgetiden – den konservative ordfører sige, at princippet i konservatismen var, at man skulle forandre for at bevare, og at det jo netop – hvis jeg har forstået det rigtigt – skulle være kernen i konservatismen.

Så kunne man jo netop sige, at det da var et princip, som det, når det gælder byfornyelsen, ville være værd at gå ind at se på i stedet for disse nedrivnings- og bulldozerplaner, som er liberalisternes holdning i Venstre. Så jeg vil da godt opfordre til, at man måske vender tilbage til sit partis ideologiske grundlag og prøver at give det en konkret udmøntning i boligpolitisk sammenhæng. Det er nok et af de få steder, hvor princippet vil kunne bruges.

Så vil jeg sige, at jeg tror, der var en misforståelse i det med det almennyttige byggeri. Jeg tror, at det almennyttige byggeri i boligforeningerne kan komme til at spille en langt større rolle i byfornyelsen. Der er naturligvis almennyttige afdelinger, der har behov for at komme ind under byfornyelsen. Ingen tvivl om det. Men der er også den mulighed, at man f.eks. på